

hævede det (Casfe: Nei!) — at der er en kvalitativ Forskjel imellem Lønningsaffortning og Bøder; der er en Væfens-Forskjel, idet det ikke blot kommer an paa Størrelsen af det Pengebeløb, der er Tale om, men Lønningsaffortningen har en mere disciplinair Charakter, hvorimod Straf af Bøder falder ind under Straffelovgivningens almindelige Grundfætninger, hvilket maa medføre, at man ikke behøver at stille den samme Grændse for Lønningsaffortning, som man kan for Bøder. Jeg troer just ikke, at det er nødvendigt paa dette Punkt at afvige fra den almindelige Bestemmelse i Loven af 1863; thi det ligger i Forholdets Natur, at Politimesteren meget nodig vil anvende Lønningsaffortning i nogen strengere Grad, da det paagældende Underordnede derved bringes under meget vanskelige Vilkaar. Overhovedet har det været mit Synspunkt ved denne Sag, at hvor man her overfører Bestemmelserne fra Loven af 1863 for Kjøbenhavn paa den øvrige Deel af Riget, skal man saa lidt som muligt forandre disse Bestemmelser; men vil man endelig her gjøre en Forandring, forekommer det mig rigtig nok, at der her ved dette Punkt var Anledning til at sætte en noget rundeligere Grændse end en Maanedes Løn. — Hvad Forslaget til § 14 under Nr. 11 angaaer, det Forslag altsaa, der gaar ud paa, at en Advarsel ikke bør finde Sted, saafremt den Anklagede erklærer sig derimod og forlanger Dom i Sagen, da er dette Spørgsmaal jo allerede forhandlet ved Sagens første Behandling; naar man lægger saa megen Bøgt, som det synes at være Tilfældet, paa den Forskjel, der i saa Henseende er imellem Kjøbenhavn og den øvrige Deel af Landet, fordi for det øvrige Lands Bedkommende de i første Instans endnu administrative Forretninger tillige ere knyttede til de dømmende, saa skal jeg for mit Bedkommende ikke have Noget imod dette Forslag. Naar der til samme Paragraph er foreslaaet tilføjet: „hvilken Dom ikke maa gaae ud paa en Advarsel“, saa nægter jeg ikke, at

jeg sympathiserer med Mindretallet i det Duffe, at faae Loven forskaanet for et saadant Tilfæg. Det staaer for mig saaledes, at de, der have nogen Interesse for at faae et syndigt og concist Lovsprog, maatte finde sig ubehageligt berørte ved, at Loven fik dette aldeles overflødige Tilfæg. Der vilde da kunne til at staae i § 14: „Finder Dommeren navnlig i Tilfælde af første Gang begaaet ringe Forseelse, at de oplyste Omstændigheder afgive tilstrækkelig Grund til ikke at gaae videre end til en Advarsel, skal han være beføiet til paa denne Maade at afgjøre Sagen, dog at der herom skeer Tilførel i Retssprotocollen; denne Afgjøvelsesmaade kan imidlertid ikke finde Sted, saafremt Indklagede erklærer sig derimod og forlanger Dom i Sagen, hvilken Dom“ — skalde der saa ovenikjøbet tilføies — „ikke maa gaae ud paa en Advarsel“, og siger den ærede Ordfører, man har dog havt en Lov, hvori man kjendte til en Advarsel udtalt ved Dom. Men skalde den ærede Ordfører ikke ville erkjende, at netop Sammenhængen med Forordningen af 27de September 1799 indeholder en væsentlig Grund mod at gjøre et saadant Tilfæg som det, der her er foreslaaet under Nr. 12? Sagen er nemlig den, at Advarslar kunne udtales i en Dom uden ifølge en særlig Gjæmmel; men Forordningen af 27de September 1799 indeholder netop, saalænge den bestod, denne særlige Lovgjæmmel i det der omhandlede Tilfælde, og ved Ophævelsen af Forordningen af 27de September 1799 bortfaldt denne. Gjæmmel. Hverken i den nærværende Lov eller i nogen anden Politilov findes der nu nogen særlig Lovgjæmmel til at optage Advarslar i Domme; naar man altsaa i det Foregaaende viser, at man ikke engang inden Dom kan afgjøre Sagen gjennem Advarsel uden med den Paagældendes Samtykke, hvor kan man da troe, at man skalde kunne bruge Advarsel ved Dom uden den Paagældendes Samtykke og uden al Lovgjæmmel? Jeg synes, at det vilde være en foruroligende og ængstelig Bredde, som gjør En betænkkelig ligeoverfor Lovsproget, naar man troer, at det